

Karácsonyi világ.

Születésnapját üljük ma annak, kit évezredek óta vártak a proféták vágyával s kit miután megjött az első karácsonykor, ismét évezredek emlegetnek hála és szeretet hódolatával. Hódolunk neki mi is; hiszünk benne, mint a világ világosságában s a sötétség eloszlatójában; hiszünk benne, mint az új idők meghódítójában s a társadalmi béke s boldogság fejlesztőjében, s ajkainkon felhangzik az ének: Dicsőség Istennek a magasságban s békesség embernek a világ nyomorúságában!

Cseppet sem kételkedünk e hitben s ugyancsak örülünk e dicsőítő himnuszunk; de ha végignézzük a világon, úgy látjuk, hogy a testvériség evangéliuma, mely a szíveket szentkarácsony napján ihleti, még nem vált valóra a földön. Egy napig van csak karácsony, s azon a napon melegebbek vagyunk s a szeretetnek áldozunk; de az évnek többi 364 napján pogány szürkeség s szívtelenség a hangulatunk; egy estén, szentkarácsony estéjén, beeresztjük Krisztust lakásainkba, legalább karácsonyfáink környékére; de azontúl nem visszük be elveit sem az államba, sem a társadalomba, sem a műhelyekbe, sem a gyárakba, sem a parlamentbe, sem az üzleti világba. Vagyis más szóval: az ünnep, a karácsony szent ünnepe, az Krisztusé, de az élet az még nem az övé!

Már pedig Krisztus nem azért jött a világra, hogy az évnek egy napja legyen a békesség s testvériség ünnepe, hanem azért, hogy az egész év s az egész élet, a szürke s munkás esztendőnek valamennyi 364 napja ünnepnap legyen, nem a kerges kezek, hanem a lelkek ünnepe, hogy a világ az evangélium szerint berendezett életnek s a gyakorlati testvéri érzésnek folytonos karácsonya legyen. Krisztus az esztendőből 365 napot akar s nem egyet; egész évet, egész életet követel s híveket kíván, kik nem egy napon hisznek csak az igazságban s szeretetben, hanem akik az egész életen át is hisznek benne, s küzdenek s dolgoznak a szeretet krisztusi inspirációi szerint.

Ettől ugyan még messze vagyunk, mert ha ülünk is karácsonyt egy napig, az év többi 364 napján azután gőzerővel bálványozzuk a pénzt s megvetjük a szegénységet, egymás vagyónára törünk s becületére, s árulóknak, gonoszoknak s hitványoknak nevezzük egymást. Karácsony napján meg-megölvad a szívünk s megbocsátani is tudunk, de másnap azután folytatjuk az ádáz testvérharcot s rációfolunk arra, hogy krisztusiak, vagyis keresztények vagyunk.

Úgy állunk tehát, hogy a Megváltó megérkezett, s van már karácsony a világon; de még nincs karácsonyi világ, mert a karácsonynak, a krisztusi igazságnak s szeretetnek még nincs az a folytatása, hogy igazság s béke legyen tőle a világon!

Tudom, hogy ez a több igazság s több jólét küzdelemmel s munkával jár; de ne járjon az gyűlölködéssel s gonoszsággal. Tudom, hogy a haladás s fejlődés sok erőfeszítést s áldozatot kíván, s hogy a kultúra minden magasabb foka sok ember életébe kerül; de ne váljék az erők versenye marakodássá s a mérkőzés halálos harccá; ne csapjon fel a kultúra oltárain, hol a szeretet s a tiszta erkölcs lángjának kellene lobognia, magasra a gyűlölet tüze, mely embert ember ellen, osztályt osztály ellen, nemzetet nemzet ellen állít harcba; főleg pedig ne vesszen ki az emberiségből az együvértartozásnak érzete, mely kiegyenlíthetné az ellentéteket s a több jogban s a több jóban való részesítés által lehúzhatná a földre a krisztusi demokráciát.

Messze, messze járunk még ezidőszerint e felséges krisztusi világtól.

Pedig meg vagyunk váltva; de hozzá kell tennem, hogy Krisztus Urunk nem azt a megváltást hozta, hogy bűn többé ne legyen s hogy az ég jöjjön le a földre. Ez nem a keresztet viselő s hordozó Krisztusnak stílusa; hanem igen, megváltott úgy, hogy bűneink bocsánatára az Isten kegyelmét, önmegszentelésünkre az ő segítségét megnyerte s kiérdemelte s törekvéseinek elé az élet összes vonatkozásában eszményeket fűzött s biztosított, hogy ezúton ránk nézve boldogulás és dicsőség vár.

Ezek után ránk vár a feladat a karácsonyi evangéliumot valóra váltani, a krisztusi tanoknak testet adni, az igazságot gyakorolni s mindentől óvakodni, ami hazugsággal, képmutatással, bűnnel, igazságtalansággal teszi tönkre a karácsonyi reményeket.

Krisztus Urunk nyomában jelenjenek meg a földön a krisztusi emberek, én is, te is, sokan; s akkor nem várunk majd egy új Megváltót, hanem elvégezzük a mi dolgunkat, melyet az Úr ránk hagyott s amellyel megbízott.

Ő már megjött; karácsony már valóság; szülezzünk hát mi is újjá s dolgozzunk; mindenki a maga körében azon, hogy Istennek dicsőség, az embernek békesség legyen. Akkor átültetjük a karácsonynak, annak az egy dicsőséges napnak érzéseit az év 365 napjára, s karácsonyi évünk, karácsonyi éltünk s karácsonyi világunk lesz a földön is.

(*Prohászka Ottokár.*)

Roráték.

Ilyenkor sok helyen már magas hó fekszik és cinkét fog a gyermekek orra, mikor iskolába mennek. Apró falusi házak ablakában jóval a hajnali szürkület előtt fel-fellobban egy-egy fénypillangó, majd megesikordul a pítvarajtó és megesörren